

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

QUANTUM PUBLISHERS

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

ISBN 978-606-94205-3-9

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

COROIAN, SANDRA

M.O.O.N. / Sandra Coroian. - Domnești : Quantum Publishers, 2018

ISBN 978-606-8862-61-3

821.135.1

Tipărit în România

M.O.O.N.

SANDRA COROIAN

Jurnal: intrare 01.

Nume: Cehel Ynue. Funcție: Nesigură. Status: Stare de anxietate ridicată, confuzie acută, nivelul sistemului de autoapărare ridicat.

La scurt timp după ieșirea din simulator, Jason m-a condus în camera mea. O cameră străină. O cameră atât de nefamiliară, încât nu mai sunt sigură dacă aceasta chiar este realitatea sau visez. Pereții metalici sunt goi, doar pe cel lângă care se află biroul sunt lipite câteva foi cu însemnări ciudate pe care nu le pot descifra. Nicio poză, niciun fel de semn vital sau vreun obiect care să îmi trezească chiar și cea mai vagă amintire. Nimic.

Întrucât simt că nu mai pot avea încredere nici măcar în mine, m-am decis să încep acest jurnal. Nu i-am spus lui Jason despre el și nici n-am de gând s-o fac. Nu mai pot avea încredere în el. Cum să-mi aduc aminte ceva care, poate, nu s-a întâmplat niciodată? Un simulator creat de mine? Sunt eu capabilă să creez așa ceva? Și Mun? Mun a fost doar o invenție de a mea? Imposibil. Cum aș putea avea încredere în Jason, când eu nu îmi pot aminti nimic altceva în afară de cele trăite în I.R.En., în PeperMin și în acea realitate falsă?

Insigna pe care o port în piept și costumul în care sunt îmbrăcată sunt alte două elemente care îmi par străine. Dacă totul a fost doar o simulare, cât îmi va lua până când îmi voi reaminti totul? Am de gând să scurtez perioada și să-l determin pe Jason să îmi spună totul. Trebuie doar să îl duc departe de ochii și urechile celorlalți. Trebuie să fim doar noi doi ca... La fel cum eram în I.R.En.

Mi-am încheiat intrarea în jurnal și l-am ascuns bine în spatele sertarului din noptieră.

Nava era imensă, cu holuri puternic luminate de o parte și de alta, iar gravitația normală aproape că te făcea să uiți

că te aflu pe o navă care plutea în mijlocul universului. Soldații care alergau ritmat în grupuri de câte patru mă salutau respectos cu voce tare, plecându-și capetele. Treceam cu privirea prin ei, de parcă ar fi fost niște stafii pierdute, fără să recunosc nici măcar unul dintre chipuri. Situația mă scotea din minți, așa că am grăbit pasul. Ajunsă în fața simulatorului, în camera de control, nu reușeam să-l văd pe Jason nicăieri. M-am apropiat de una dintre fetele care monotoriza ceva, concentrată.

— Hei, tu, unde-i Jason? am întrebat-o.

— Doamnă Căpitan Ynue! a exclamat fata, speriată. Eu, adică, îmi cer scuze...

— Nu te mai bâlbâi atâta și spune-mi unde-l găesc pe Jason? am insistat.

— Domnul Myuekh este în camera lui, ne-a spus că doarește să se odihnească pentru câteva ore.

— Myuekh? am întrebat confuză.

— Da, domnul Jason Myuekh, vicecomandatul dumneavoastră.

— Ce nume tâmpit mai e și ăsta? Unde e, mai exact?

— Uh, trebuie să ieșiți pe ușa aceea și, pe urmă, a treia ușă pe partea stângă. Vreți să vă conduc eu? a întrebat fata, timorată.

— Nu-ți bate capul, mă descurc.

Acestea fiind spuse, am luat-o din loc, lăsând-o în urmă pe fata ce mă urmărea cu privirea. Ușa lui Jason nu avea niciun fel de mâner sau panou pe care aș fi putut apăsa pentru a da buzna înăuntru, așa că am ales metoda clasică. Am bătut cu putere în ușa netedă, de un alb impecabil, și l-am strigat pe nume. Niciun sunet. Am insistat până când am simțit că ușa se evaporă sub pumnul meu.

— Ce mama dra...

— Cehel! Ce cauți aici? Cum ai ajuns aici? întrebă Jason, agităndu-se.

— Mă mai întrebi? De parcă nu m-ai cunoaște sau... Nu

îmi spune că eu, cea care eram în simulator, nu sunt eu, cea de aici...

— Nu, nu, nu te speria. Ești tot tu. Tu ai fost mereu. Nimeni nu îți poate modifica personalitatea, a răs, trecându-și degetele prin păr.

M-a invitat să mă așez.

— Atunci, spune-mi, ce se întâmplă, de fapt? Nu am timp să stau să-mi amintesc.

— Of, Cehel, dacă ai ști de câte ori am făcut asta... E ca și când ai suferi de amnezie. Și, de fiecare dată când ieși din simulator, te odihnești, pe urmă vii la mine și mă întrebi aceleași lucruri. Curios, totuși, de data asta ai venit mai repede decât mă așteptam.

— Pentru tine au existat toate acele dați, pentru mine nu. Între noi există măcar relația pe care am avut-o în I.R.En.? Cea de Mediator și de Healer?

— Da, presupun. Adică, mă refer mai mult la ce am avut noi, prietenia noastră, loialitatea unuia față de celălalt. Cum să-ți spun? Lucrurile stau diferit aici. Ceea ce s-a întâmplat în simulator, ce se întâmplă în simulator, ține doar de tine și de dorințele tale. Tu creezi scenariul, noi doar punem reperele pentru a te ajuta să ajungi la finalul misiunii.

— Acela de a-l ucide pe Bastian?

— Exact.

— Așadar, Jason de acolo nu există, i-am răspuns, dezamăgită.

— Haide, Cehel. Uită-te la mine, nici măcar nu sunt un robot, a spus râzând.

Sub ochii mei uimiți, și-a ridicat bluza, lăsând la vedere pielea netedă de pe ambdomen.

— Atunci, îmi pare rău, dar nu pot avea încredere în tine.

— Ce mai e și asta?

— Aștept să îmi spui ce se întâmplă. Totul. De unde a pornit totul, ce s-a întâmplat de am ajuns aici. Tot!

— Cehel, încetul cu încetul, te vei detașa de lumea pe care ai creat-o în simulator și îți vei aduce aminte.

— Nu mă interesează procesul ăsta. Vreau să știu, acum!

— Cehel, te rog! Avem tot timpul din lume. Până să ajungem la M.O.O.N., îți vei aminti. Nici n-o să realizezi când o să ceri să te băgăm din nou în simulator.

— M.O.O.N.? Ce mai e și asta?

Jason s-a îndreptat spre biroul său. Părea iritat când m-a privit din nou.

— Nu acum.

— Dar..., am încercat să spun, însă am fost întreruptă de un piuit fin.

— Da! a răspuns, trecându-și încheietura peste un aparat micuț de pe birou.

— *Domnule Comandant, vă deranjez în legătură cu...*

— Proasto! Am companie! a întrerupt vocea feminină.

— *Îmi cer iertare. Domnule ViceComandant, Cehel Ynue și-a părăsit încăperea. Doriți să trimit pe cineva să o caute?*

— Nu. Este în siguranță, este cu mine!

— *Am înțeles. Îmi cer iertare pentru deranj.*

Conversația se încheie brusc, lăsând în urmă o senzație de confuzie bizară. Jason se întoarse spre mine și își trecu din nou mâna prin păr.

— Ce-a fost asta?

— Nimic. E o aiurită.

— N-aș prea crede. Să trimită pe cineva să mă caute? Fă-mă să înțeleg ce se întâmplă aici. Sunt cumva un pericol pentru cei din jur?

— Nu, Cehel. Ah! Ascultă-mă. Ultima oară când ai ieșit din simulator, ai atacat câțiva dintre membrii echipajului, crezând că sunt oamenii lui Bastian. Încercăm să evităm astfel de episoade până când îți recapeteți memoria.

— Dacă simulatorul ăsta e atât de dăunător, de ce aleg să mă întorc de fiecare dată? Mi se pare absurd să-mi pun viața în pericol. Pentru ce?

— Pentru victorie, Cehel. Să recucerim Luna, să fii din nou conducătoarea ei. Uite, facem un târg. Te întorci în camera ta, te odihnești și, când te trezești, ne întâlnim și îți răspund la toate întrebările.

— Promiți?

— Da.

— Bine.

Nu-l puteam crede pe cuvânt, dar nu aveam de ales. Trebuia să-i fac jocul. De îndată ce am pășit în afara camerei sale, am observat doi bărbați înarmați ce așteptau nemișcați în dreptul ușii. Jason le-a făcut un semn cu capul, iar ei m-au împins ușor pentru a mă forța să merg.

Eram măcinată de cele auzite din gura lui Jason. Atacase membrii echipajului? Să fi fost capabilă de așa ceva și să nu-mi aduc aminte? Nimic din ceea ce vedeam nu mi se părea familiar. Nimic. Iar Jason... Jason era cu totul diferit de cel cunoscut în I.R.En. Bărbații și femeile din camera de control, unde se afla și simulatorul, mă priveau speriați. Nu le puteam înțelege reacțiile. Le era teamă de mine? Mă urau? Se temeau pentru mine?

Am parcurs din nou holul luminat pe care, de această dată, nu se mai întrezăreau soldații. Probabil că își terminaseră deja exercițiul.

Însoțitorii mei nu dădeau semne că vor să plece, astfel că i-am ignorat și am intrat, cu reținere, în încăperea străină. Preț de câteva clipe, mi-a trecut prin minte că ar fi fost mai bine dacă n-aș mai fi ieșit din acea simulare.

Să te simți mai singur în lumea reală decât în cea virtuală, iată un sentiment groaznic! Să plângi după oameni care, de fapt, nu au existat niciodată, fiind doar simple închipuiri ale subconștientului dirijat de un sistem conceput de tine, înseamnă dezintegrarea sufletului și a sănătății mentale.

Deși temperatura din încăperea era perfectă, mie mi se părea prea rece. Mai rece decât prima noapte petrecută în LaiDakam. Jason, camaradul pentru care aș fi putut să-mi

daui și viața, era acum transformat într-un străin. Nu-l mai recunoșteam. Resemnata, m-am așezat pe marginea patului, studiind cu atenție camera. Oricât aș fi încercat, nimic din ce vedeam nu îmi trezea nici măcar o scânteie în memorie. Îmi aminteam doar clipele petrecute în I.R.En. și celelalte lumi. Acea era viața mea reală, aceea eram eu, Cehel – Healer.

Mi-am plimbat mâinile de-a lungul ramei patului, atingând-o ușor cu vârful degetelor, până când am dat peste o suprafață rugoasă. Am revenit de două, trei ori pentru a fi sigură că nu era doar în imaginația mea. Nu era. Lemnul neted devenea, la un moment dat, aspru, descriind niște forme ca un fel de tipar. M-am aplecat încet și, spre surprinderea mea, am văzut că acolo erau scrijelite trei cuvinte. Mi-am înclinat puțin capul pentru a descifra ce scria. Inima mi-a stat în loc, căci, în sfârșit, întâlneam primul lucru familiar.

SĂ NU CREZI.

De ce îmi suna atât de familiar? Era absurd.

Fără a mai lăsa loc interpretărilor, am scos repede jurnalul care imita perfect foaia de hârtie și am început să scriu:

SĂ NU CREZI.

Era scrisul meu. Forma literelor, felul în care litera S și litera C se curbau... Eu am scris acele cuvinte, de asta puteam fi sigură, problema era însă când? La fel de îngrijorător era și mesajul. De ce aș fi scris așa ceva? Și ce anume să nu cred?

Jurnal: intrare 02.

Nume: Cehel Ynue. Funcție: Încă nesigură. Status: Dezamăgită, nesigură, din ce în ce mai nesigură de ceea ce se întâmplă, mediu și oameni care trezesc suspiciuni, în special Jason.

Prima întâlnire cu Jason nu a decurs după cum mă așteptam. Este mult mai rece decât cel pe care l-am cunoscut în simulare. Relația dintre noi doi aproape că nu există. Funcția pe care o am pe această navă este încă incertă, datorită comportamentului rezervat afișat de Jason. Conversația avută cu femeia care l-a contactat în timp ce mă aflam în camera sa m-a făcut să devin și mai precaută. Încă nu-mi pot da seama care este rolul meu în toată această misiune, și nu știu dacă acele două gărzi de pe capul meu ar trebui să mă facă să mă simt mai în siguranță sau dacă ar trebui să mă îngrijoreze.

Am reușit să descopăr primul lucru familiar. Trei cuvinte gravate cu stângăcie în rama patului. SĂ NU CREZI. Sunt mai mult ca sigură că au fost scrise de mine, cândva. Nu-mi pot da seama de ce sau când am făcut asta, nu îmi pot aminti nimic încă, dar am de gând să aflu. Mă gândesc chiar să încep să scriu din nou, peste acele cuvinte, în speranța că astfel îmi voi declanșa vreo amintire pierdută prin cotloanele minții.

NOTĂ 1. Aș vrea să mă întorc în simulator pentru a căuta răspunsul pe care aici nu reușesc să îl găsesc. Este o idee inutilă, mă gândesc, acest simulator dând viață doar lucrurilor dorite de subconștientul meu. Sau, cel puțin, asta am înțeles până acum.

NOTĂ 2. M.O.O.N., ceva nou. Un subiect pe care Jason a evitat să-l dezvolte. Trebuie să aflu ce înseamnă.

NOTĂ 3. Trebuie să îl fac pe Jason să îmi recapituleze totul, deși, în momentul de față, nu sunt sigură că îmi va spune

adevărul.

Respect pentru oameni și cărți

Am încheiat și acea intrare în aceeași manieră. Oare cât trebuia să mă prefac că dorm? Nu îmi era somn și mă bântuiau mult prea multe întrebări pentru a putea închide ochii. Jason, cel din I.R.En., a fost în stare să-și scoată ochii pentru a mă proteja de sistem. Să fi fost și asta doar o dorință bolnavă a subconștientului meu? Resemnată, mi-am pus capul pe perna moale și am închis ochii. Întunericul în care m-am adâncit parcă mă trăgea tot mai mult în străfundurile lui, până când am reușit să văd o siluetă luminoasă la câțiva pași distanță de mine.

Am început să alerg, dar îmi simțeam picioarele grele, de parcă aș fi avut pietre legate de glezne. Persoana care stătea cu spatele la mine s-a întors brusc și, spre uimirea mea, am realizat că sunt tot eu. Cealaltă Cehel mi-a zâmbit, fiind mai stăpână pe situație decât eram eu, și s-a apropiat cu pași hotărâți.

— Cehel... Cehel Ynue... Cine ești tu? m-a întrebat cu o voce diferită de a mea.

— Nu înțeleg. Nu suntem una și aceeași?
— Poate suntem 0 și 1.
— Un cod binar? am întrebat-o, nedumerită.
— Ce altceva?
— Asta spunea și Hami.
— De fapt, asta spui tu.
— Țăsta e un vis?
— Depinde cum vrei tu să-l percepi.
— Degeaba ți-aș pune întrebări, tot eu mi-aș răspunde, nu-i așa?

— Să nu crezi.
— Poftim?
— Ține minte asta, să nu crezi.

Voiam să strig după cealaltă eu, dar silueta luminoasă s-a pierdut în întuneric, lăsându-mă singură. Am simțit o smucitură puternică și golul din stomac care se zvârcolea, iar

mai apoi, mâna caldă a cuiva atingându-mi umărul.

Din instinct, am întins mâna spre persoana ce stătea deasupra mea și i-am prins cartilajul tiroid între police și degetul mediu. Femeia a rămas nemișcată, cu ochii mari, înlacrimați, ațintiți asupra mea, implorându-mă din priviri să-i dau drumul. Buzele îi tremurau în timp ce se chinuia să respire. A strâns pleoapele, părând convinsă că aveam să-i curm viața. I-am dat drumul cu grijă, respirând, la rândul meu, cu greutate. Femeia s-a îndepărtat de mine și s-a proptit de micuța noptieră, ducându-și mâna la gât.

— Îmi cer iertare, i-am spus pe când mă așezam pe marginea patului.

— Doamnă... Doamnă Comandant... M-a trimis domnul Vice Comandant Myuekh să vă trezesc și să vă spun că vă așteaptă în camera sa.

— Am înțeles. Te rog, data viitoare să nu te mai apropii așa de mine. Pentru siguranța ta.

— Da. Nu se va mai întâmpla.

Femeia plecă buimacă din încăpere, dar nu înainte să îmi înmâneze o casetă lucioasă, albă. În interiorul casetei se afla un soi de rochie ciudată, dintr-un material subțire, cu paiete și pietricele semitransparente, minuscule, care străluceau puternic. Nu înțelegeam nici gestul și nici intenția, așa că am aruncat-o pe pat, dezinteresată, apoi, însoțită de cei doi paznici înarmați, am pornit spre camera lui Jason.

De data aceasta, camera de control era goală, luminile stinse, sala simulatorului fiind, de asemenea, afundată în întuneric. Nava părea să fie pustie. M-am gândit pe urmă că, probabil, și echipajul avea nevoie de odihnă, nu putea fi 24 din 24 în fața ecranelor de monitorizare.

Când am pășit în camera lui Jason, atmosfera părea mult mai tensionată decât prima dată și nu înțelegeam de ce. Bărbatul care stătea cu spatele era îmbrăcat într-un costum negru ce îi pica perfect pe trup. S-a întors spre mine și abia atunci am observat că părul îi era pieptănat cu grijă peste

— Jason, ce înseamnă asta?

— Cehel, sunt dezamăgit. Chiar nu ți-a plăcut?

— Vrei să spui că tu mi-ai trimis chestia aia? La ce te gândeai? Că o s-o îmbrac?

— Măcar am încercat să te aduc din nou la cea care ești tu în realitate, nu cea care crezi că ești.

— Mă îndoiesc amarnic că aș fi purtat așa ceva. Mă jig-nești.

— Ce pot face mai mult decât să încerc? Spune-mi tu.

— Pentru început, să nu mai trimiți pe nimeni să mă trezească. Sună-mă sau trimite-mi un mesaj. Era s-o omor pe fata aia.

— Ha! Ha! Ha! râse cu putere și se apropie de mine.

— Ce ți se pare așa de amuzant?

— Reacțiile tale de fiecare dată când ieși din simulator. Nu mă mai uimește nimic.

— Nu-ți înțeleg jocul. Ce e cu ținuta ta? Eu vreau doar să îmi explici totul, vreau să înțeleg ce se întâmplă, dar am impresia că eviți să vorbești despre asta.

— Vrei prea multe deodată și te comporți ca un copil răsfățat.

— Atunci, îți ordon să-mi spui ce se întâmplă!

— Poftim? mă privi Jason perplex.

— Din câte am înțeles, eu sunt Comandantul, iar tu, Vice Comandantul. Care este problema?

— Ai dreptate, iertare, mi-a spus, așezându-se pe scaunul din spatele biroului.

— Te rog, Jason! Trebuie să știi. Nimic nu îmi pare familiar.

— Te-am avertizat ultima oară. Ți-am zis că, de data asta, va fi prea mult, dar tu nu ai vrut să mă ascuți. Niciodată nu m-ai ascultat. Știi că simulatorul ăla îți va prăji creierii cât de curând?

— Mă îndoiesc că mi-aș pune singură viața în pericol.

— Asta spui de fiecare dată.

— Ah! Nu mai spune asta! Mă scoate din minți! m-am răstit.

M-am așezat pe marginea patului său.

— Atunci, ce vrei să-ți spun?

— De unde a pornit totul! De ce am creat simulatorul acela? Cum l-am creat? Ce este M.O.O.N.? Am nevoie de răspunsuri, Jason!

— Atunci, fă-te comodă. Urmează să avem o discuție lungă.

Jason apăsă pe un buton, apelând femeia la care ținase prima oară și-i ceru să ne aducă mâncare și ceva de băut, apoi, ridicându-se, luă una dintre pernele de pe pat și o așeză în spatele meu. S-a lăsat pe un genunchi și mi-a desfăcut cizmele, lăsându-mă cu picioarele goale.

— Te simți confortabil? mă întrebă cu răceală bărbatul pe care abia îl mai recunoșteam.

— Nu cred că are importanță.

— Pentru discuția care urmează e destul de important.

— Atunci, nu mai trage de timp și spune-mi odată!

— După cum dorești. Începem?

— Da, i-am răspuns, hotărâtă, fără a-l scăpa din ochi.

Mă aflam într-o situație destul de neobișnuită și nu știam cum să ies din ea. Până să mă pot decide asupra următoare mișcări, trebuia să rămân răbdătoare pentru a putea afla mai multe.